GÖTEBORGS
UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.
Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.
Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.
All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.
If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

Universitetsbiblioteket

DEN ELEUTHERISKE ANDEN.

FILOSOFISK FÖRELÄSNING

I POETISK FORM

HÅLLEN I WARBERG DEN 25 OKTOBER 1885

AF

EMANUEL HVALGREN.

Wie sie der Verfasser schrieb.
Nicht wie sie der Diebstahl druckte,
Dessen Müh' ist, dass er richte
Andrer Mühe stets zu Grunde.
Calderon (Brockhaus.)

WARBERG.
J. P. NYBERGS BOKTRYCKERI,
1888.

DEN ELEUTHERISKE ANDEN.

FILOSOFISK FÖRELÄSNING

I POETISK FORM

HÅLLEN I WARBERG DEN 25 OKTOBER 1885

AF

EMANUEL HVALGREN.

Wie sie der Verfasser schrieb.
Nicht wie sie der Diebstahl druckte,
Dessen Müh' ist, dass er richte
Andrer Mühe stets zu Grunde.
Calderon (Brockhaus.)

WARBERG.
J. P. NYBERGS BOKTRYCKERI;
1888.

GÖTEBORGS UNIVERSITETSBIBL.

FRIHETEN

ELLER

LIFVET — FÖRNUFTET.

D. Ä.

VÄSENDET,

DEN ABSOLUTA URSUBSTANSEN

AF

ANDEN OCH KROPPSLIGHETEN,

KRAFTEN OCH MATERIEN

SÅSOM ENHET OCH MÅNGFALD

I THEORETISKT OCH PRAKTISKT AFSEENDE.

Nous adorons la liberté en la subordonant à la patrie. Leur religion est le prosternement de l'esprit sans réplique; la notre est un travail de la raison se dressant de siecle en siecle sur plus d'idées et sur plus de science pour decouvrir de plus haut Dieu dans la liberté. Alphonse de Lamartine.

Du tyckes du med flere andra
Ha föga Frihet på allt sätt
Samt ser att alla måste vandra
Densamma väg från ätt till ätt.
Det är ock så, ty den just lade
Allts väg i banor, Harmoni,
Att hvar skall vara, det jag sade:
Uti densamma verksam, fri.

Om icke gränser, ordning, funnos
För mängden i dess fria lopp,
Hvad vore det, som af dem vunnos,
Om icke strid förutan hopp
Inom den lifsrymd utaf väsen,
Som verka fria deruti?
Från tänkats blixtar nedtill gräsen
Allt måste följa, äfven vi.

Granitens korn och malmkristaller,
Som gnistra, glimma i sin glans,
De lyda lagen: fallen, fallen! —
En vandring dock i schillerdans.
Ty allt, ja alla himlens härar,
De stjernsystemer utan tal,
Dem ändlös Frihet evigt närar,
De dansa fritt i hennes sal:

I henne sjelf, Atomers skara:
Kraftgrader fylla malmen hård;
De dansa och de fulla, fara:
En utkant lik — en tingens bård.
Fast föga vi det kunna märka
Uti en sfer för vår natur:
Hur sådan kraft det mäktar verka,
Som den i grad — temperatur.

Vi så i bildspråk säga kunna,
Att ting och kroppsligt är en dans:
En schillring lik den vårar unna
Oss se i luft, i solens glans.
Och fri sig tycker hvarje gnista,
Och fri den är uti sin del;
Och denna icke en skall mista:
Ej som atom — som ljusverld hel.

Ty "suum cuique", det är lagen —
Jag nämnt den förr, jag gör det än —
Som Frihet satt. Den lyder: tagen
Af mig den del, att hvar får den,
Som gör, att allt i ordning verkar
Till egen båtnad för en hvar,
Att icke en den andra sparkar,
Men mera vårdar, närer, spar.

Som *En* som *Ett* att verka, njuta,
Det vore fattigt, ensligt ock;
Men af sitt väsen väcka, gjuta,
En ändlös ström af lif, det dock
Är mera rikt samt mera värdigt;
Ty så blir Frihet rättsligt fri:
Ej blott i Ett, oändligt, herrligt,
Men ock i flerhet deruti.

Men denna skiftning, den betingas
Af sjelfreflexen i dess jag,
Som lyser, speglas, tänker, vingas
Ej blott till lif men äfven lag:
Den sjelflag, som har grunden inne
I Frihet sjelf som Allhet, Ett,
Samt dermed ock i hvarje sinne,
Det minsta grand, det högsta vett.

Det relativa, det går framåt
I Absolutets fria rymd,
Och vägen den: en evig ljusstråt,
Fastän för mången ofta skymd.
Men den i klarhet alltid bryter
Ånyo fram till högre ljus: —
Och så i nya former gjuter
Sig Lifvet jemt uti sitt Nous.

Till lägre ock för en och flera,
Om så de tyngas, dragas ned;
Dock nej! ty kraften gäller mera:
Den, som hos Allt går ljusets led.
Så hufvudriktning: Frihetsmakten,
I visdoms fullhet alltid går;
Och i dess lag: i Helhetsakten
Hvart enskildt lyftning, räddning får.

Ty Friheten som Allpotensen
Allt väger öfver med sin kraft,
Då den ock är Intelligensen
Samt uti Allt dess lif och saft.
Allt måste så i Frihets bölja,
Som bryter sig i lifvets skum,
Densamma följa, ändlöst följa
Till lägre minst, — mest högre rum.

Och det på grund af säkra lagen,
Som råder här och öfver allt;
Den säger: gifven, så och tagen,
Och detta så, som jag befallt
Till bätnad för hvar en och alla
Och så hvar en skall bli mer rik
Samt allt till Frihets kärlek falla,
Det är: gå opp — det är logik.

Den höres tyst i hjertat hviska
Samt ryta högt i stormens il;
Den dansar fram på läppar friska
Samt skrifven står i silfverstil,
Ej blott på himlens blåa fäste,
Der solar glimma, blicka fram,
Men ock i fogelns lilla näste
Samt kronorna af trädens stam.

Så ock i hafvets klara spegel
Och strömmens brus, dess katarakt,
Derom och vittnar hvarje regel,
Kristalliskt skön i djupens schakt; —
Och tåren uti liljekalken
Med gnistorna uppå dess blad,
Samt ock dess skönhet, den I nalken
Till eder själ med ljuft behag;

Med alla blomstrens rika prydnad
I skiftningar af färgrik skrud:
De gå uti den lagens lydnad
Samt såled's följa dennes bud;
Men mildast dock i barnets öga,
Dernäst i källan, rännilns porl,
Sublimast dock i himlar höga
Samt sedan af hvart väsens sorl,

Som hörs i många toner skära,
Än nära och ett fjerran dön:
Och dock af allt vi kunna lära
Samt bilda sjelf de sanningsrön,
Hvarmed från tingens udd vi fäkta
Liksom på spetsen af en nål,
Och der med kraft och ifver jägta:
Marionetter — dock till mål,

Som ligger högt i tidens gränser
Samt oftast framom dem försann,
Der hoppets stjerna vänligt glänser
Men också mången gång försvann.
Dock, hvad gör det? Vi svänga, svira
Med armar, kropp, allt immerfort
Samt inbilskt så triumfer fira,
Dem ingen sett, ej heller sport,

Uti den glans vi framstå mäkte
Och prålom med för oss, hvarann!
Och det fastän vi föga räckte
Utöfver spetsen för vår man.
Ja, just för oss, som ängsligt syfta
Med änglavingars brutna par
Mot högre rymder att oss lyfta
Samt sväfva fritt i Ljusets char.

Dock fastän starka synas banden,
Som fjättra oss vid grusets land,
De lösas dock utaf den anden,
Som räcker en uppfinnings hand
Tillika med de snilleblixtar,
Som jaga genom himlars bryn
Samt krafts och vishets jemnvigt skiftar
I yttret från dess inre syn.

Ock så vi dock, fast tröga, svaga,
I kunskapskraft en frihet få,
Som äfven hjelper oss att taga
Naturens hjelp att Frihet nå.
Jag menar den af högre grader,
Allt som i kunskap tillväxt sker:
Och just deri vi Ljusets Fader
Oss närma så allt mer och mer.

Dock ej blott här, i Godhet äfven
Med Rätthet, Skönhet uti Ett:
De äro stjernorna för stäfven
På lifvets seglats, hvar till sitt.
Och detta Ena, alltid sökta,
Som städse ger sig, ständigt flyr,
Och blott ger ro i samma ökta:
Ett ljus, som mera dagrar, gryr.

En sällhet, som, om stilla, mödar
Sig sjelf och vantrifs i sitt blod;
Men om den ökas stillar, flödar
Allt med sin friska, svala flod.
Detsamma ock, om hon jemt skiftar
I hvilans grund, Abstraktets djup,
Hvarur bestämningslusten fläktar
Till lif och verkan alltets slup,

Der den i samma Intet seglar:
I friheten som obestämd:
Nirvana, der, bestämd, hon speglar
Sig sjelf, som sjelffullhet ej nämnd
Af något väsen utaf Henne,
Ty inget Henne fatta kan.
Hon är den Gud, vi föga känne,
Men nämna med det ordet Han.

Och denna kunskap vore ingen,
Och lif ej heller voro, om
Ej Friheten sig såg i tingen:
I den sin bild i kärlek stum;
Dock stum för en men ej för andra
Och minst för dem, som i musik
Af sferer nämns hos dem, der vandra
I gyllne klot med silfverflik.

Då Friheten i spegelringar
Sig ser och skådar ändlöst om,
Ett verldsallt hon dermed betingar:
Och så Hon sjelf som Kärlek kom
Och genom denne Aethern fällde:
Ett medium för verldars ätt,
Samt honom uti Intet ställde,
Och så vi fatta bildnings sätt.

Men detta Intet är dem sjelfva:
En Frihets rymd i Kärleks sken;
Och fällningen, hvari de hvälfva,
Just Aethern är, som grundkraft ren.
Och Friheten i den sig höjer
Som Ljus att stråla ändlöst ut,
Som Kärlekslust Hon sig förnöjer
I återgång: ett evigt, njut!

Och så sig begge vexelverka
Som yttre verld och inre lag: —
Ett fram och åter för att stärka
Och bilda hvarje i sitt slag.
Så Friheten sig sjelf förhåller
Till Kärleken uti sitt Jag,
Som denne såsom ljus sig våller
Till Tyngden såsom eget drag.

* * *

Ty hvad är Tyngden, om ej kärlek,
Som slumrar i sig sjelf förnöjd:
Och hvad är denne, om ej sjelflek
Af Tyngdens klot i djup, i höjd.
Och genom Ljuset evigt strömmar
Som medium dess krafters grad,
Och derför det likt själens drömmar
För begge är gemensamt bad;

Ty i detsammas strålar skjuta
De frändskapsgrand, som draga sig
Hvarandra till och sammangjuta
Sig ock till klot i kraften vig,
Men ock sig se i krans och känna
Det ljus, som skimrar dem omkring,
Men ock som inre, samt i denna
Sjelffattningsakt, som jubelring.

Så uti ljusets lågor simma
Tyngd-dynamiders schillersvärm
Och uti dem de lysa, glimma,
Det i dem brytes som mot skärm.
Som Tyngd, som ljus de också bada
I kärleken, dess sjelfförnim,
Och så de bli en lifvets svada,
Ett verldsallt uti ändlöst stim,

Som dock en Högre enhet söker:
Den lifsluft, hvari ljuset föds
Och af hvars fläktar kärlek öker
Och närer sig, som honom böds
Af samma Enhets höga flamma;
Den lifvets, Alltets rena rymd,
Som föder allt, skall allt anamma, —
Den lifvets verld ej kan bli tömd.

Hon går igenom alla grader:
Ett lifvets stilla, sakta sus,
Som läsningen i alla rader
Och verldsaccorders skiftning, brus.
Som archetyp personligt fattad,
Hon känner uti sinnen fem,
Och högst är denna bilden skattad
Af läror från Jerusalem;

Dock fattig är den, ty ej voro
Dess väsens fullhet dermed sedd,
Dess sanna storhet då bortforo
Uti en skepnad så betedd.
Dess Enhet (femte) går i fyra:
Låt vara drägters, sinnens tal;
Och fast de äro kära, dyra,
De lemna dock ej mera val,

Än det emellan dessa nämnda,
Som dagra stort för menskan opp
Och ge uti sitt trångt bestämda
Ej mera öfrigt för dess hopp. –
Ja, Friheten är Lifvet, *Anden*
I kärleken som själisk makt
Och Ljuset det är kroppen, handen
Med Tyngden som ett yttre lagdt.

Hon rörer sig mot Intets väggar
Samt i dess luftigt svala hvalf;
Dock äfven det, en frihet, skalf;
Då Hon som fri sig njutfullt däggar
Till fröjder uti sjelflek kära
Samt bildningsakt, oändligt rik,
Till verldars mängd, som väsen bära
Af olikhet i enhet lik. —

* * *

Analogien, Lifvets drama,
Uti sin Enhet, mångfald står:
Och således Alltets höga Brahma
Som Frihet uti Kärlek går:
Och detta uti hvarje vändning,
Som vexling ock, som själ och kropp.
De sistas enhet är den klädning,
Som höljer Anden i sitt lopp;

Dock denne deraf ej blott höljes,
Han skimrar genom allt, den klär;
Materien af honom följes
Som gloria, som atmosfer;
Den Ande, som i Enhet stammar
Af Friheten i Kärleks brand
Samt sveper sig i ljus och flammar
Utaf och kring hvart tyngdens grand.

* * *

Och hvart af detta är blott kraften,
Som sätter sig ikring sig sjelf,
Ej blott som minstgrad men som saften
Så ock som cellkärn med sitt hvälf;
Och äfven det i högre solar:
Planeters och drabanters ring
Med visdomsglöden, den som skolar
samt skimrar ren ur hvarje ting.

En hvar atom, molekel, monas
Är så en verld för sig med fler
I rörelsen till ening tonas,
Ty takten, gången, rythmen ger;
Allt hvad sig ter för sinnen skarpa
Är modi, takter af en akt:
Som fluid, fast, och ton i harpa:
Allt grader är af storhets makt.

Till blåsors krets omger sig gasen:
De gjuta sig till droppen rund.
Den stelnar i kristallephasen
Med vridning, dans till rum och stund.
Atomen, hvar, om sol, om stjerna,
Sin egen ljusrymd har kring sig;
Och mellan dem, så ljuset gerna
I kraftflod går beständelig.

Så tingen fyllas utaf kärnor:
Kraftgrader i en olik takt;
Och ljuset sveper om som stjernor
Samt om sin grundkraft håller vakt.
Så uti tingens fasta delar,
De fluidala än mer så,
Går krets af ljus, som ock ej felar
Att ge en himmel åt dem då.

På så sätt ljus och värma skyler,
Ej blott de stora verldars klot,
Men äfven minsta molekyler
Som anses vara tingens rot.
Och mellan rymderna af dessa
Gå strömmar af Elektrisk halt
Samt i æqvators riktning pressa,
Men tvärt deröfver, dubbelfallt

Går Magnetismen fram och åter:
Polariskt flöde, hvilket styr
Atomerna samt dermed låter
Dem få en ordning, stadig, dyr.
Ty derigenom rikta alla
Ock sina poler på ett sätt,
Att de ur ställningen ej falla,
Samt rörelsen blir mera lätt.

En likhet mellan himlens rymder
Och dem bland tingens delar minst
Befinnes så, fast häri skymder
För ögat, men för tanken vinst.
I dessas krans med ljus och värma,
Samt atmossfærer för hvart klot,
Der deras andekrafter härma
Den högre, som har deri rot.

Så finnas inom dessa himlar
Just rymder, hvalf, för sol, atom:
Reservoirer der det hvimlar
Af lif och kraft i azurdom: —
Af jag i jagheten gemensam
För hela gruppen af dess verld.
Ur den de blicka opp, fast ensam
Hon famnar dem som sfer och härd.

Sin krets har hvarje lifvets gnista,
Hvari den dväljes, verka må:
Och det från första och till sista,
Som i All-lifvet, ändlöst gå.
Dock första, sista, gifves icke:
Det blott är bild för inskränkt syn;
Ty öfver allt, hvarthän vi blicke,
Vi stängas af ett himla bryn.

I jordens luftrymd, blåa, ljusa,
Kan vara hem för hennes själ,
Hvari som fläktar själar susa:
Som gnistor kanske kretsa väl.
Ur lifvet lifven måste stamma
Samt födas, ammas deruti;
I lifven lifvet måste flamma:
Så vårt i jords, i jordens vi;

Dock, den är sjelf en droppe, bunden,
I solsystemets stjernehaf;
Och derför tillhör oss den runden,
Der ljuset ilar an och af.
I Aethern Anden lefver, lågar,
Och deri rulla verldars här,
Ty allt uti densamma tågar:
Det nära och det fjerran är.

Det uti samma simmer, hägrar,
Samt slingrar sig i stjernekrans,
Der frändskaps arten, hvar, sig lägrar
I lager, hvarf, i sjelfkär ans.
Dock den med allt är född af Frihet,
Hvaraf bestämning evigt går;
Och denna, den är också Vishet,
Som uti den, dess modi rår.

Den förra: tänkats andeflamma
Med all dess föreställningsverld,
Och denna, fattad i densamma,
Är positionen, deri närd:
I ljus och eld, i klot och kroppar;
Och så blef sådd den gyll'ne säd,
Som faller ned likt strida droppar
Samt spirar upp i rymden med

En ymnighets fruktbara knoppar:
En verld i bild, en Ygdrasil,
Der Rotatoski evigt hoppar
Från gren till gren med ljusets il.
Och hvad som skett för'n tiden hade
Lyft upp sitt ögas milda brand,
Det sker allt jemt, ty så hon lade
I sig en lag i kärleks band.

Och dermed Hon så allt betvingar
Med lusten, som hos alla rår;
Och ljufligt susa hennes vingar
Ty öfver allt Hon lifvet sår.
Och så vi finna, att allt sträfvar
Till Friheten som lifvets verld;
Och denna maning ingen jäfvar,
Ty jemt den slår i hjertats härd.

Och endast Hon kan tillfredsställa,
Som Gud och Verldsallt, en och hvar;
Och utan den kan intet gälla,
Men uti den man allting har.
Till Frihets kärlek allt vill falla,
Det är till ljus och frid gå upp;
Ock Frihet hörs i rymden skalla:
I Henne väller Lifvets grupp

I städse granna, blåa vågor
Och fosforescens i sin famn
Samt skimrar klart i ljusa lågor,
Hvars Enhet af en Verld får namn.
En verld i Kärleksströmning, ringar,
Der känsligt står ett ändlöst: njut!
Der Allt i Frihetsrymder svingar
Förutan gräns och utan slut;

Ty Hon är Alltets sanna väsen:
Den Urgrund, hvaraf hon blir närd;
Och Kärlekslagen, den står läsen
I Friheten — dess himmelsfärd.
Ja, Hon är All- och enskildlifvet:
Ett schillrande i Sjelfvet sitt
Som kärlek, den Hon sig har gifvit,
I Enhet, mångfald, mitt och ditt;

Förnuft, Verldsande, Högsta Väsen
Med fattningssätt i ändlöst tal:
Och denna tydning, den står läsen
I Verldars domhvalf, Himlens sal: —
Ett ändlöst Varas många sinnen,
Hvar ett så rikt som Sjelfvets sätt,
I denna lära Gud I finnen:
Hans lif och väsen, *sannt* och *rätt*,

Som det i Himlens blickar strålar
Med outsäglig känslofrid
Samt *skönt* som verld Naturen målar
Och genomlyst af *godhet* blid.
Min Gud, Lifsgrunden, Evigheten
Med namnet ock af Absolut;
Det är, som sagdt, det är Friheten:
Den utan gräns och utan slut. —

Ej Allt, ej Ett, ej heller många,
Ej Intets djup, dock allt deraf;
Ty dessa äro gränser trånga
För oss men ej för Frihets haf: —
Ett Allt och Intet, mer ock mindre,
Än det som i vår känsla språng
Af fattningsverld, som ändlöst tindre,
Som evighet i tiden lång.

Allt detta, — motsatt medgifs gerna
För menskofattning, för logik,
Dock detta denna går att värna
Med Friheten, oändligt rik;
Ty dess begrepp, det innebärer,
Att allt den kan, hvad som den vill,
Men i detsamma den och lärer
En stillhet *ut- i- från* och *till*.

Så intet gräns för henne stänger:
Dess fribegrepp oändligt är.
Hon evigheten genomtränger
Samt och med den all verldars här.
Så lifvets röst, förnuftet talar
I hvarje väsen på sin grad:
Och denna lära, den hugsvalar;
Och derför den jag gerna qvad.

Hvad annat skulle kunna fattas,
Som eger Allt och mer i sig?
Hvad högre ock af alla skattas,
Än evigt allt i mig och dig,
Om ej i Helhet, dock sporadiskt,
En gnistatom, en frihets fläkt,
Som, fast den känner blott monadiskt,
Dock är med Universum slägt.

Intelligens, Hon lifvar, enar
Hvar en uti sitt, mera finn!
Samt dermed lyfter, sonar, renar: —
En gång i djup, i höjd och vinn!
Der hvarje felsteg blir en trappa
För den, som deraf led och dog:
Missbruket, så ej skall förtappa
Den slagne, eller den som slog.

Den, som i missbruk varit fallen,
Som ej gjort rätt uti sin stad,
Han läggs till straff som fotapallen,
På den den kränkte höjs en grad.
Så ofta går i verldens rike:
En trycker, drar den andre ned;
Och fast det trädes på en like,
I vexlings följd går det sin led.

Ett nedåt gäller väl det tunga,
Som dock går uppåt äfven väl;
Men Ljuset, anden ut skall gunga
Som kraft, som värma, lif och själ.
Den, som i felet brinner, lyser
Ock den, som utaf felet led;
Och häraf syns att straffet hyser
I sig försoning, rening med.

Ja Friheten, som fri frigörer
Sig, Allt, uti sin kärlek väckt;
Orörlig, dock, Hon allting rörer:
En salighetens andedrägt.
En kraft i verk, Hon Verlden kallas
Som obestämd, i sjelfdjup, Gud;
Och Hon derför är riket allas,
Verldsanden uti Himmelsk skrud.

Att friheten är *bäst* vi finna
Deraf, att *alla* älska den:
Så syns hos hvar, hos man och qvinna,
Så ock af ovän liksom vän.
Den är i Allt föryngringslagen:
Moralisk verld, Ethikens bud,
Att öfver allt syns Gudomsdragen:
Och det, emedan Hon är Gud.

I Friheten, dess rena Vara,
Är Gud och Verld polaritet,
Och i densamma allt måst' fara
Som skilnad och Identitet.
De sig förhålla till hvarandra
Organiskt ock, som själ till kropp.
Sök der att forska ej att klandra.
Till mera stöd för tro och hopp! —

* * *

Och nu en tydning, vink, jag gifvit
Åt dig, som tänker någon gång,
Hvad Alltet är, hvaraf det blifvit,
Du anar det i denna sång.
Om Intet, Något skola finnas,
De måste dertill Frihet ha;
Det är beviset, som bör minnas.
Af det får frågan svaret ta. —

Då allt är Frihet utan ända,
Hon allt och alla görer fri;
I Henne derför allt skall lända
Till högre grad, men renadt bli,

Hon vecklar så sig sjelf och alla
Bestämningar i Jaget ut:
Som modi de än stiga, falla
Till högre klarhet utan slut.

Ej skapelsen blott deri finnes:
Ett uppstå, lif och soning väl;
Men äfven tallöst mera vinnes,
Än nu kan stiga i vår själ.
I Frihetens begrepp, det vida,
Blott synrör gifs till okändt hvad;
Der anas det vi ha att bida:
Der visas alltets verkningsstad.

"Ja, mera än som äro hörde
Samt uti hjerta stiget är"
I Frihetslifvet vi oss börde:
Oändligt djup af vexling der.
Och mera än, på lifvets ängar
Skall te sig för vårt ögas syn;
Och mera än, på själens strängar
Skall dallra genom eterskyn;

Men främst med salighet förskylla
De väsen, som stämt lyrans ton
I handlings godhet att uppfylla
Förädlingspligten i sin zon;
Ja ock med högre lif förläna
Dem, som i kraft och visdom gå
Att androm till det bästa tjena,
Att allt må högre sällhet nå.

* * *

Så läsa vi utvecklingsgången
I Frihet, hvaraf allt är grad:
Så ljuder också Frihetssången,
Hvari en Evighet tillbad.
Det läran är, som lifvet gifver
Uti dess väsens många slag;
Som Verldsallt Friheten förblifver:
En evighetens långa dag.

Den sig i skiftningar förnyar,
Och verldar ändlöst välla fram,
I klot, i ljus, i silfverskyar
Samt ting, som ej för oss ha namn.
Af sinnen, som vi icke känna,
Gifs antal, höghet utan gräns
Hos väsenden i Frihet denna,
Hvars vård är som en fars och väns.

En moders också deri blickar
Med djupsta Kärlek af oss känd,
Ty Friheten sig deri skickar
Som Gudoms kärlek till oss sänd.
Så sagan är som lifvet qvad
Samt qväder och skall qväda vida;
Ty Friheten är lifvets bad
Till ro — stäms sjelfva Vegtams qvida.

Jag ock har sjungit lifvets Höga Drapa:
Den verksamhet, som är ett evigt skapa.
Jag ser det ändlöst uti rymder tåga:
Ett gränslöst Verldsallt och en gudalåga,
I gnistor, ögon, stjerneverldar, bollar,
Som Högsta Makten uti Intet sållar:
Ett regn, som stänker upp och faller neder.
Hon ro åt allt i Visheten bereder
Samt så till frid och saligheten leder
I Friheten, den gränslöst klara, rena,
Att högre der sig veckla ut och ena.

Pris: 1 krona.

GÖTEBORGS UNIVERSITETSBIBL.

6000188792
Göteborgs universitetsbibliotek